

1

Дзвінок, що луною прокотився порожнім холлом, застав Яна Ковальського зненацька. Порт'є тільки-но зручно при-
мостився на канапе з оксамитовою вишневою оббивкою і збирався випити горнятко кави. Зазвичай такої пори до готелю «Континенталь» ніхто не навідується. А коли б і мав хтось прибути, то Сабіна мусила б його попередити. Аякже, щоб був напоготові.

— А холера б тебе вхопила!

Ковальський тихо вилаявся, проте зволікати не став — одразу ж поставив тацю на мініатюрний столик із такими самими, як і в канапе, короткими гнутими ніжками у візантійському стилі — й пішов відчиняти двері. Він лише недавно отримав це місце нічного порт'є, що давало непогану доплату до пенсії поліцейського, тож вельми дорожив ним.

Ще кремезний, але вже обважнілий, із трохи обвислими щоками, у рудій трійці з блискучими металевими гудзиками, що наче переселилися на цей костюм із його колишнього мундира, порт'є нагадував відгодованого за літо байбака перед зимовою сплячкою. Сіра хлипавка за вікном, мабуть, заповзялася приколисати місто, а заодно і його. Тож Ян Ковальський цілий ранок боровся зі сном і вперто випручувався з його нав'язливих обіймів. Час від часу він неохоче відривав себе від м'якого сидіння та зручної спинки у формі трилисника, робив кілька

енергійних кіл по периметру холу, проводив щіткою по сяючому навощеному паркету, на якому від ночі не з'явилося ще й порошинки, пересував з місця на місце то дерев'яного вішака, то вишневого (до пари з канапе) пуффика, за допомогою гумового пульверизатора, насадженого на літрову пляшку з водою, сприскував лапате листя пальми, що розкішно розрослася у величезному дерев'яному кадубі, змайстрованому спеціально для неї. Зрештою попросив Сабіну, яка зібралася на хвилику до кухні ресторану, що вже розпочинав свої вранішні приготування, аби принесла і для нього горнятко арабіки — міцної, подвійної.

Стрілки настінного дзигаря із двома продовгуватими гирками (імітація під ялинові шишки) наче завмерли. До заповітної цифри «дев'ять» залишалось майже дві години. Кава мала б зліквідувати сліди сонливості, збадьорити й повернути Ковальському вигляд бравого чатового. Матей, денний порт'є, який має змінити його, значно молодший, тож і Ян тримав хвіст пістолетом — намагався не показувати перед ним та Сабіною своїх років і ніколи навіть не натякав на втому. Втім, на думку Ковальського, про таке взагалі не варто говорити з чужими людьми. Та й перед своїми справжньому чоловікові краще тримати фасон. Професія навчила його більше слухати і якомога менше говорити — недарма ж людині дано два вуха й лише один язик. Тож він ніколи не забував це золоте правило поліцейського.

Невчасно, ох і невчасно підступна осіння хлипавка послала до «Континенталю» цього раннього гостя. Ніби підгледіла капосна через вікно, що порт'є перед закінченням зміни зібрався показувати, й ось — нате вам, пане Яне: подражнили трохи свій усюдисущий ніс смачним ароматом, та й досить! І чого ото деяким людям не спиться чи бодай не сидиться вдома за такої погоди та ще й у такий час?

— Доброго ранку! Я вас не розбудив? — усміхнувся візитер у добротному кашеміровому пальті нарозхрист, із-під якого вибився один край яскравого малинового шалика — у тон до підкладки. Високий фетровий капелюх англійського крою ще трохи додавав зросту й без того вигонистому чоловікові, а шкіряні світлі мешти із чорними гострими лаковими носачами свідчили про те, що він прискіпливо стежить за модою.

«Яка поважна персона! Просто-таки франт із Лондона!» — подумав Ковальський.

«Франт» тримав у лівій руці чорну парасолю, а в правій — величезний букет червоних троянд, що закривав його обличчя й аж палахкотів у відблисках кришталевого світильника, почепленого над бюрком адміністраторки.

— О! Пане Рóмане! Ви вже повернулися! Так хутко! Певно, не довелося їхати аж до крамнички пані Гурської — квіти вам сюди, до готелю, хтось доставив! — радісно-здивовано вигукнула Сабіна.

— Їздив, їздив, пані. Та скільки там тої їзди автомобілем? П'ятнадцять хвилин туди, п'ятнадцять назад. От прибігти від автостоянки виявилось куди складніше. Ну й злива! Ніби небо розверзлося. Аж не віриться. Учора ж було так сонячно й тепло, здавалося, що літо повернулось. А посеред ночі те літо наче якийсь злодій украв.

— Крадія не було. Інакше б я його у вікно запримітила, — засміялася Сабіна. — А от пані Осінь... О, то така примхуля, така каверза. Ніколи не вгадаєш, яка забаганка за одну мить прийде їй до голови. А хіба квіткову крамничку вже відчинено? Такої пори? Пані Гурська, скільки я її знаю, ніколи не була ранньою пташкою.

— Ми з нею ще вчора домовлялися.

— То чого ж учора й не купили?

— Та воно б і справді краще було купити вчора. І привітати панну Зосю відразу. Але... Не був я абсолютно

впевнений... Тобто був, — похопився раптом чоловік, ніби злякався, що сказав щось не те, — звісно ж, був! Бо хто ж, як не вона? Це ж не просто княжна, це... Богиня! Ви зі мною згодні? Авжеж, згодні. Ви ж бачили її. Та коли чогось дуже-дуже чекаєш, то, щоб не зівровичи, краще наперед нічого не купувати. Принаймні у нас колись так говорили.

— О так, так, пане Романе. І в нас так говорили. Моя двоюрідна сестра, коли була вагітною, заповзялася пінетки плести та сорочечки шити. Щойно прокинеться — і зразу за нитки та перкаль. То тітка Ванда, її мама, такого тарараму наробила! Народиться дитинка, каже, тоді й наплетемо та нашіємо. Устигнеться! А наперед — ні-ні.

— От бачите, і ви знаєте про таку прикмету. Отже, у цьому щось таки є. Не один, значить, я такий забобонний. А щодо пані Гурської... Не знаю, яка вона пташка — рання чи вечірня, але крамничку справді відчинила із самого ранку, незважаючи на дощ, і троянди, саме такі, які я просив, приготувала й навіть власноруч подала. Дуже, дуже гречна пані. Та воно й закономірно — усе-таки цілий день серед квітів. А квіти впливають не лише на настрій, а й на характер.

Здавалося, чоловік досі не міг повірити, що його замовлення так точно виконано і що квіти саме такі, як він і просив.

«Ще б пак! Та в крамничці пані Гурської за цілий день не продають стільки троянд, скільки їх у цьому одному оберемкові. Це ж як треба було розщедритися!» — подумав портє.

Ковальський узяв з рук чоловіка парасолю, з якої вмить набігла чимала калюжа, склав її, повісив на вішак і пішов до комірчини по відро та ганчірку.

— Холера б тебе вхопила! — роздратовано пробурчав своє традиційне.

Він уже впізнав постояльця готелю, який поселився тут кілька днів тому, але якого він бачив лише раз, цієї ночі, близько опівночі. Авжеж, це Роман Савицький, той самий, що супроводжує молоду гонорову кралю, яка вчора стала королевою конкурсу краси. Та роздратовала Яна Ковальського не сама з'ява жильця і не калюжі на паркеті. Його аж за живе зачепило запитання Савицького про те, чи не розбудив він порт'є своїм приходом. Отакі! З якого б це дива він мав його розбудити?! Чого б це раптом? Що за натяк? Хіба ж Ян Ковальський колись спав на роботі?! Та ніколи! І цієї ночі...

Хоча... Якщо добре подумати... Може, усе-таки й задрімав. Та що там — може? Таки задрімав, холера ясно... Ненадовго, здається, лише на кілька хвилин, але провалився в сон — як у криницю впав. Бо ж не бачив, коли цей радісний пожилець, що аж сяє, як новесенький грош, виходив із готелю. А Сабіна, значить, бачила. От халепа. Треба буде наприкінці зміни пригостити цю ласунку якимось пундиком, щоб тримала свого гострого язичка за білими зубками. Що там вона найбільше любить? Здається, цього ранку притарабанила разом із кавою тістечко безе з лимонним кремом... Буде, значить, їй безе з лимонним кремом та ще й цукерка на додачу.

— Цілую ручки, пані Сабіно! Цілую ручки! — чоловік із трояндами поперемінно припадав до делікатно відставлених пухкеньких пальців Сабіни, зворушений, напевне, якоюсь її черговою похвалою. Порт'є не почув, що саме сказала адміністраторка, бо якраз виходив до комірчини в кутку холу, але він дуже добре знав, як вона вміє підлеститися до постояльців, особливо чоловічої статі.

Під букетом також накапало. Порт'є вправно зібрав воду з обох калюж, витер насухо сліди, залишені на паркеті мокрими модними мештами Романа Савицького,